

„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.“ (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ - decembrie 1991

(traducere din limba franceză)

Vă salut pe toți din inimă în Numele scump al Domnului nostru Isus Hristos cu Psalmul 139.23,24: *“Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!”*

Noi cântăm aceasta într-o cântare: *“Cercetează-mă, Isuse, Lumina mea, luminează ce este mai ascuns în mine...”* Dumnezeu ne învață; noi nu putem să facem nimic de la noi înșine. La fel ca oile, noi nu ne putem găsi drumul singuri. De aceea noi trebuie să Îl urmăm în credințioșie pe Bunul Păstor care și-a dat viața pentru noi. Nici unul dintre noi nu se poate ajuta pe el însuși, nici unul nu se poate întoarce la credință prin el însuși, nici unul nu se poate reînnoi pe el însuși sau naște din nou pe el însuși, nimeni nu se poate sfinți pe el însuși sau boteza cu foc și cu Duh Sfânt, nimeni nu se poate învia, transforma și răpi de la sine putere. *“Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.”* (Efes. 2.8). Eliberarea deplină și mântuirea deplină vin doar de la Domnul Dumnezeu nostru. Totul, absolut totul, vine de la Eliberatorul nostru, Isus Hristos și este împărțit răscumpărăților Domnului. **De la început și până la sfârșit, Dumnezeu face totul în toți.** El dă și voința și înfăptuirea, El începe, și ceea ce începe, El și desăvârșește în vederea revenirii glorioase a Domnului nostru. Toți adevărații credincioși Îi vor cere sincer lui Dumnezeu în rugăciunea lor: *„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile“*. Cine este în legătură cu Dumnezeu, dorește să fie în concordanță deplină cu El, dorește să-I placă, până când căile și gândurile Sale, care sunt mult mai înalte decât căile și gândurile noastre, devin realitate în noi. Așa cum Dumnezeu S-a descoperit tainic în Isus, Hristosul făgăduit, **la fel și Hristos se va descoperi în noi ca nădejdea slavei și Își va trăi viața în viața noastră.** El însuși a spus: *“Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una...”* (Ioan 17.23). Este unitatea pentru care a mijlocit în rugăciunea sa de Mare Preot, **adică deplina unitate a răscumpărăților cu Răscumpărătorul lor.** Cine vrea să atingă ținta, o va cere în rugăciunea lui: *“Vezi dacă sunt pe o cale rea...”*. Și credincioșii pot să se angajeze pe o cale care să-i ducă la înșelăciune și amăgire. Mulți oameni sunt induși în eroare de conducătorii spirituali care, la rândul lor, n-au cunoscut și n-au trăit niciodată ce înseamnă Calea, Adevărul și Viața lui Dumnezeu. Alții urmează propriile căi fără să aibă nici o legătură cu vreo comunitate, dar fiind siguri că aceste căi sunt drepte în ochii lui Dumnezeu. Dacă urmărim lumea creștină actuală, vedem atâtea orientări diferite, atâtea căi și adevăruri personale. De aceea ne este cerut **să ne cercetăm permanent pe noi înșine și acest lucru trebuie făcut întotdeauna raportându-ne la Cuvânt.** Domnul însuși trebuie să fie Calea noastră, Adevărul nostru, Viața noastră. Doar atunci vom putea spune: *“... și du-mă pe calea veșniciei”*. Prin Evanghelia veșnică ne va fi arătată Calea veșnică, adevărată și nouă care duce la Viața veșnică, pe care ne-a deschis-o El prin jertfa trupului Său (Evrei. 10.20). Poporul Israel a fost izbăvit și chemat să iasă afară din Egipt și se găsea pe calea către țara făgăduită; totuși, la sfârșitul călătoriei sale de patruzeci de ani, Dumnezeu a zis despre el: *“Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele!”* (Evrei. 3.10). Este deci posibil ca un om care este credincios de mulți ani, care aparține de o comunitate sau crede că Îl urmează pe Domnul, să nu înțeleagă, în ciuda acestor lucruri, drumul pe care Dumnezeu îl croiește acum pentru poporul Său. Doar când **Cuvântul lui Dumnezeu** a devenit cu adevărat o Lumină pentru picioarele noastre doar atunci putem merge pe calea pe care El a pregătit-o. Domnul a spus prin proorocul Ieremia: *“Ascultați glasul meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți.”* (Ier. 7.23). Noi trebuie să urmăm toată calea, întreg Cuvântul, tot Adevărul și să facem în așa fel ca viața noastră să fie în acord cu Dumnezeu și cu mărturia întregii Scripturi. Doar atunci când iau sfârșit propriile noastre căi, propria noastră voință, și, în general, tot ce ține de noi (chiar dacă lucrurile au o aparență foarte evlavioasă și bine intenționată), doar atunci poate să înceapă drumul și calea cu Dumnezeu în ascultare deplină. **Doar acolo unde Dumnezeu își poate face lucrarea, doar acolo omul se poate odihni de toate lucrările lui;** el intră în odihna lui Dumnezeu și Îi este plăcut. Cel care are într-adevăr în inimă dorința fierbinte de a face voia lui Dumnezeu și de a-I place, se găsește deja în voia Lui, chiar dacă mai are de mers până să atingă desăvârșirea. Dumnezeu împlinește toate lucrurile la timpul hotărât pentru aceasta, conform planului Său de mântuire. În Apocalipsa 15, ceata biruitoarelor Vechiului și Noului Testament cântă cântarea lui Moise și a Mielului, spunând: *“Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!”* (v. 3). Când se va împlini această scriptură, atunci se va încheia și ce a început Dumnezeu. Cântarea lui Moise poate fi citită în Exod 15.1-19. Cântarea Mielului se aude deja în parte în Apocalipsa 5.9-13. În cântarea lui Moise, **marea biruință a lui Dumnezeu asupra dușmanilor Săi** este cântată într-un mod deosebit. În capitolul 14 din Exod, Moise zice poporului: *“Nu vă temeți de nimic, stați pe loc, și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii aceștia pe care-I vedeți azi, nu-I veți mai vedea niciodată.”* (v. 13). Apoi citim în versetul 24: *“În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra egiptenilor și a aruncat în vălmășeala în tabăra egiptenilor. A scos roatele carelor și le-a îngreuiat mersul.”* Această poveste este cunoscută

majorității oamenilor. Ea este descrisă în detaliu în cântarea lui Moise din capitolul 15. Calea deschisă de Dumnezeu era pentru cei răscumparați, nu pentru cei necurați. Criticii Bibliei care pretind că această cale deschisă de Dumnezeu ar fi trecut printr-o mare de stufăriș și trestii și că ar fi fost accesibilă tuturor, insinuând prin aceasta că nu ar fi avut loc o intervenție miraculoasă a lui Dumnezeu, trebuie să consimtă să li se adreseze următoarea întrebare: Dacă ar fi fost într-adevăr așa, cum ar fi putut fi înghițită de mare toată armata lui Faraon? Noi credem ce este scris, și anume că apele formau un zid la dreapta și la stânga și că israeliții au traversat marea fără ca încălțăminte lor să se fi udat. Oricine crede ce este scris în cântarea lui Moise și în celelalte pasaje din Vechiul și Noul Testament care se referă la aceasta, **se bucură și proslăvește lucrările minunate ale lui Dumnezeu**. El, care a creat marea, poate să o și despice. El împlinește ce a hotărât să facă. Cinste Lui pentru veșnicie! La sfârșitul cântării este zis: “*Cântați Domnului, căci Și-a arătat slava: a năpustit în mare pe cal și pe călăreț.*” (Ex. 15.21). În cântarea Mielului, este vorba despre poporul Noului Legământ, **despre răscumpărarea și izbăvirea lui**. În această cântare, Mielul lui Dumnezeu este proslăvit pentru că a purtat păcatul lumii, a biruit toate puterile celui rău, și, prin harul Său, a dat alor Săi viața veșnică. Cântarea cea nouă este în legătură cu esența Evangheliei: “*Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ.*” (Apoc. 5.9,10). Și noi cântăm cântarea care spune: “Tu ești vrednic, Tu ești vrednic...”. Aceste cuvinte sunt, cu siguranță, biblice, căci în timpul lui, Ioan, a auzit cântându-se: “*Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!*” (v. 12).

În Apocalipsa 15 ne este arătat cât de mari și minunate sunt lucrările Dumnezeului cel atotputernic, și cât de drepte și adevărate sunt căile Sale. Cel care vrea să domnească și să stăpânească împreună cu Împăratul împărătilor și să atingă țința veșnică **este obligat să umble în căile Sale**. Domnul a făcut de cunoscut căile Sale lui Moise și modul Lui de a acționa copiilor lui Israel. Toți cei care au urmat calea trasată de Dumnezeu pe timpul Vechiului Testament, **toți cei care L-au crezut pe Dumnezeu și I-au fost supuși, vor cânta această cântare**. De asemenea, toți cei care, în Noul Testament **au mers pe căile lui Dumnezeu cu credință și ascultare își vor alătura glasurile cântării Mielului**. În acest caz este vorba despre ceata biruitorilor care au trăit biruința deplină asupra a tot ce era împotriva lui Dumnezeu: “... și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei.” (Apoc. 15.2). Merită să Îi slujim cu credincioșie Domnului, să-L urmăm, să-L credem după cum spune Scriptura și să ascultăm de Cuvântul Lui.

Semnul

În Apocalipsa este vorba de mai multe ori despre ultima putere care va domni peste această lume, care este numită Fiara, de asemenea, este vorba despre icoana Fiarei, despre semnul ei și despre numărul numelui ei. Aceste lucruri sunt scrise pentru ca noi, care am ajuns la sfârșitul timpului, **să fim informați și să recunoaștem despre ce este vorba pentru a lua o decizie și o poziție corecte înaintea lui Dumnezeu**. De fapt, există denotații care respectă sfințirea Sabatului, așa cum a fost poruncită poporului Israel în lege, ca Semn al lui Dumnezeu și Pecete a Duhului Sfânt, și care pretind că cei care nu respectă Sabatul ar purta semnul Fiarei. Chiar și în cercurile credincioșilor biblici se întâmplă să apară probleme cu privire la acest subiect; de aceea vom face pe scurt câteva remarci. Istoria ne învață că, din zilele lui Nimrod, duminica [în germană: Sonntag = ziua soarelui — Ntr.] a fost sărbătorită într-un mod special. După moartea lui Nimrod, văduva lui, Semiramis, a dat un decret prin care spunea că, de atunci înainte, acesta urma să lumineze din cer peste toți locuitorii pământului, prin intermediul soarelui. De atunci înainte, conform acestui decret, **acea zi a fost sărbătorită ca fiind “ziua soarelui”**. Fără îndoială, a doua zi după Sabat, adică prima zi a săptămânii, avea deja o însemnătate deosebită în timpurile biblice. În Levitic 23 este vorba despre sărbătorirea Sabatului și a sărbătorilor anuale. Marele preot trebuia să aducă un snop ca pângă a secerișului “*a doua zi după Sabat*” pentru ca adunarea să fie plăcută Domnului. “*De a doua zi după Sabat, din ziua când veți aduce snopul ca să fie legănat într-o parte și într-alta, să numărați șapte săptămâni întregi. Să numărați cincizeci de zile până în ziua care vine după al șaptelea Sabat; și atunci să aduceți Domnului un nou dar de mâncare.*” (Lev. 23.15,16). Ziua în care a înviat Domnul nostru și în care ucenicii Lui fiind adunați, L-au văzut arătându-Se în mijlocul lor, era **ziua de după Sabat**. La fel s-a întâmplat și o săptămână mai târziu. (Ioan 20.19,26). De asemenea, revărsarea Duhului Sfânt de Rusalii, a avut loc în prima zi a săptămânii. **Cei care au crezut în Hristos participau, la început, la serviciul de închinare al evreilor și la adunările creștinilor**. (Fapte. 3.1; 5.20-25; 21.26; 22.17,18). Oriunde aveau posibilitatea, ei propovăduiau Evanghelia evreilor, așa cum o făcuse Domnul înainte (Luca 3.16-21), și evreii continuau să se adune în ziua de Sabat (Fapte 13.14-16). Constantin a declarat în 321 că duminica este ziua sfințită pentru odihnă. Prin aceasta, el a lăsat să se vadă ura sa împotriva evreilor, ură care fusese semănată în el de către păgâni care pretindeau să fie conducători creștini; **el i-a obligat astfel pe evrei să pângărească Sabatul și să sfințească duminica**. Acesta era aspectul diabolic al acestui decret. Expresia “ziua Domnului” nu se referă mai mult la sâmbătă decât la duminică. Atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament

ne este spus foarte clar ce înseamnă această expresie. (Isa. 13.6-9; Mal. 4.1; 1 Tes. 5.2; 2 Tes. 2.2; 2 Petru. 3.10; etc.). Noi am tratat deja acest subiect cu diverse ocazii. Dumnezeu a avut calea Sa cu poporul Său, al Vechiului Legământ, și El Își are calea cu Biserica Noului Legământ. **Nu există nici un ordin clar de a sărbători duminica, așa cum, pentru creștini, nu există nici o obligație să țină Sabatul.** Se întâmplă deseori ca serviciile divine să aibă loc sâmbăta și duminica. În creștinismul primar, ucenicii se adunau în toate zilele în Templu (Fapte 2.42-47), dar se adunau și în case, unde frângeau pâinea împreună și aveau părtașie unii cu alții. Ne este relatată o adunare cu Pavel: *“În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi...”* (Fapte 20.7). Pavel a tratat această temă de mai multe ori căci, din cauza trecerii de la iudaism la creștinism, avuseseră loc mai multe dispute pe acest subiect. El a scris romanilor: *“Unul socotește o zi mai pe sus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui.”* (Rom. 14.5). Apostolul n-a dat nici un îndemn, nici o interdicție, **el a dat fiecăruia libertatea de a acționa după propria convingere.** Mai jos, este scris în îngăduință: *“Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile, pentru Domnul n-o face. Cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă; pentru că aduce mulțumiri lui Dumnezeu.”* (v. 6). **Convingerile personale sunt valabile doar pentru noi, ele nu trebuie impuse altora.** În rest, credincioșii ar trebui să fie toleranți cu privire la convingerile celorlalți și să le respecte așa cum doresc ca propriile convingeri să le fie respectate. Mai departe, apostolul spune: *“Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt...Să nu nimicești pentru o mâncare lucrul lui Dumnezeu...Încredințarea pe care o ai, păstrează-o pentru tine (nu pentru alții), înaintea lui Dumnezeu...”* (Rom. 14.17,20,22). **Oricine încearcă să robească pe alt credincios să țină o anumită zi, să mănânce și să bea doar anumite lucruri, îi răpește libertatea personală pe care a primit-o în Hristos,** și prin aceasta mărturisește că este el însuși rob. Pavel n-a spus un **“AȘA VORBEȘTE DOMNUL”** în ceea ce privește aceste lucruri suplimentare, fără mare importanță; de aceea el a spus că fiecare era liber în această privință. În ceea ce privește disputele cu privire la ziua de odihnă sau certurile permanente cu privire la mâncare, nici un astfel de lucru n-a ajutat vreodată unui credincios; dimpotrivă, cel care face din aceste lucruri o specialitate nu poate fi o binecuvântare pentru nimeni. În timpul lor, apostolii puteau să spună: *“Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate, și de curvie, lucruri de care, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi. Fiți sănătoși.”* (Fapte 15.28,29). Aici nu este vorba nici de a ține Sabatul, nici de a sărbători duminica, de asemenea, nu se dă nici un îndemn cu privire la mâncare. **Lucrurile de care trebuie ținut cont sunt clar expuse;** de aceea, nu avem nici cel mai mic motiv să ieșim în afara hotărârilor Duhului Sfânt care ne-au fost date prin apostoli sau să le completăm după bunul plac. Apostolul scrie în epistola către Coloseni 2.16,17: *“Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos.”* Cu privire la natura lui Hristos, este scris în versetul 20: *“Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: “Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!”* În Vechiul Testament, Sabatul era o zi de odihnă ținută **ÎNAINTEA lui Dumnezeu,** iar în Noul Testament **Sabatul este odihna veșnică care, pentru credincios, se găsește ÎN Dumnezeu, prin Hristos.** Noi suntem informați asupra acestui Sabat în Evrei 4: *“Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta, și pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor, El hotărăște din nou o zi: “Astăzi,” – zicând în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: “Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi. Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.”* De aici rezultă clar că un copil al lui Dumnezeu care a găsit pace cu Dumnezeu intră în această odihnă de Sabat, **și cel care are odihnă cu Dumnezeu se odihnește și el de lucrările lui.** Cu aceasta **se termină și cu neprihănirea proprie** pe care omul încearcă s-o dobândească prin faptele lui. În Noul Testament, adevărații credincioși nu se odihneau doar timp de 24 de ore **ÎNAINTEA lui Dumnezeu, ei se odihneau ÎN Dumnezeu toate zilele vieții lor,** până în veac. Amin! Se face uz de pasajul din Daniel 7.25 de către cei care vor să-i facă pe creștini să țină Sabatul. Așa cum este scris în acest pasaj, acest verset se referă la Antihrist, și nu la toată perioada de șapte ani care îi este dată, adică din săptămâna a șaptezecia. Aceasta se referă la ultima jumătate din aceasta. Trei ani și jumătate, atunci când legământul cu Israelul va fi rupt. Aceasta n-are nimic de-a face cu Biserica nou-testamentară și cu evoluția istorică a bisericii din timpul lui Constantin, sau de mai târziu. **Papalitatea și-a permis să anuleze anumite învățături ale Sfințelor Scripturi din Noul Testament și a introdus propriile dogme și tradiții.** Iată ce spune Domnul în versetul în versetul din proorocul Daniel care a fost răstălmăcit: *„El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt și se va încumeta să schimbe vremile și legea; și sfinții (israeliții) vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme.”* Imediat după aceasta, adică după cei trei ani și jumătate de prigoană va avea loc judecata, așa cum este scris în versetul 26 din capitolul 7; atunci, așa cum este scris în versetul 27, va începe împărăția cu sfinții Celui Prea Înalt. Lucrurile sunt exprimate foarte clar. **Ce a fost descoperit lui Daniel se referă la poporul lui, Israel și la orașul sfânt,**

Ierusalim (Dan. 9.24). Nu este vorba despre Biserica dintre neamuri. Acest pasaj biblic nu îngăduie nici o răstălmăcire personală.

Unii susțin că cei care respectă duminica și nu Sabatul, poartă automat semnul Fiarei; alții spun că cei care resping duminica și țin Sabatul, poartă automat semnul Fiarei, **dar nici una dintre aceste afirmații nu are fundament biblic**. Sabatul a fost dat poporului Israel (Ex. 31.12-17) pentru totdeauna. Sabatul este chiar și un semn al Legământului dintre Dumnezeu și poporul Israel, și, prin urmare, această poruncă divină va fi din nou ținută în timpul împărăției de o mie de ani. *“În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se-nchine înaintea Mea, zice Domnul.”* (Isa. 66.23). Învățătura care susține că Semnul și Pecetea lui Dumnezeu constau în ținerea Sabatului este absolut falsă, și dă oamenilor o falsă siguranță. Un Semn este un semn, și o Pecete este o Pecete. Sabatul rămâne Sabat. **Totul rămâne așa cum a fost la început și cu scopul pe care l-a stabilit Dumnezeu.**

În zilele lui Noe, Dumnezeu a făcut un legământ cu slujitorul Său, Noe și cu creația Lui și a declarat de mai multe ori în Geneza 9.8-17 că curcubeul era **un semn al legământului Său**: *“Iată semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi, și între toate viețuitoarele care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci: curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ.”* În timpul lui Moise, sângele mielului pascal aplicat pe ușorii ușii era **semnul că primul-născut** care trăia în acea casă **nu va fi atins de moarte**. Îngerul morții trebuia să scutească viața întâiului născut din cauza acestui semn. *“Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului.”* (Ex. 12.13). Proorocul Isaia ne-a informat cu privire la cel mai mare dintre semne, adică despre semnul care a devenit un **semn de poticnire** mai târziu. *“De aceea, Domnul însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-I va pune numele Emanuel.”* (Isa. 7.14). Când cărturarii I-au cerut Domnului un semn, Isus le-a zis: *“Un neam viclean și prea curvar cere un semn; nu i se va da alt semn decât semnul proorocului Iona.”* (Mat. 16.4). Acolo era vorba despre semnul învierii! În Romani 4.11 apostolul scrie cu privire la Avraam care a fost neprihănit prin credință: *“Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur...”*. În acest pasaj nu se vorbește despre Sabat sau despre ziua de duminică în legătură cu semnul și cu pecetea. La Dumnezeu nu există nici creștini de sâmbăta nici creștini de duminică, **ci doar copii zămislți de El însuși, care sunt în legătură cu El și umblă zilnic cu El**. Cuvântul “pecete” este folosit în mai multe feluri. **Pecetluirea prin Duhul Sfânt** este cea mai importantă pecete. Dar aceasta nu depinde de respectarea unei zile. **Este o experiență supranaturală directă pe care o au cu Dumnezeu cei veniți la credință.** *“Și cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimă arvuna Duhului.”* (2 Cor. 1.21,22; Ef. 1.13,14; 4.30, etc.). *“Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezugduiută, având pecetea aceasta: “Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui; și “Oricine rostește numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!”* (2 Tim. 2.19).

Israelul în atenția tuturor

Acum atenția noastră este îndreptată mai mult ca oricând asupra Israelului. Întâlnirea tuturor reprezentanților țărilor arabe care se învecinează cu Israelul cu reprezentanții Israelului de la sfârșitul lui octombrie 1991 la Madrid, a demarat procesul de pace care urmează să se încheie cu un compromis. Pretențiile pe care le au aceste țări de la Israel sunt următoarele: teritorii în schimbul păcii. Dacă Israelul ar dispune de teritorii pe care să le poată da, le-ar da cu plăcere în schimbul păcii. Totuși, ceilalți sunt cei care dispun de aceste teritorii și le folosesc pentru a semăna discordia în regiune. În orice caz, Israelul va face multe concesii. Așa cum s-a întâmplat și cu Egiptul, așa se va ajunge la un consens și cu Iordania și Liban, dar nici acesta nu va fi destul pentru lumea arabă. De aceea, atmosfera va rămâne tensionată, **căci războiul împotriva Israelului este, fără îndoială, unul dintre elementele cele mai solid ancorate în proorociile biblice**. Punctul de plecare va fi Siria, ceea ce va transforma Damascul în ruină și cenușă, cum este scris în Isaia 17.1-3.

Și nu este vorba doar despre teritorii, dar și despre revendicările Islamului asupra părții de est a Ierusalimului unde se află Domul Stâncii și Moscheea Al Aksa. În cele din urmă, prin negocieri politice, se va ajunge la o pace aparentă pentru ca întreaga lume să poată spune: *“Pace și liniște!”* (1 Tes. 5.3). Chiar la sfârșit, va veni papa și va cere ca Cetatea Sfântă, Ierusalimul de est, să primească un statut internațional care să-i mulțumească atât pe evrei, cât și pe creștini și musulmani. Cum evreei care sunt încă orbiți vor să obțină cu orice preț recunoașterea politică a Israelului de către Vatican, ei vor ceda această parte pentru a obține reconstruirea Templului, la dedicarea căruia va participa și papa. Acest concordat va avea loc la sfârșitul timpului de har și va fi aproape concomitent cu răpirea Miresei. Într-unul dintre ultimele comunicate de presă ale Vaticanului, s-a emis ideea că papa nu va recunoaște Israelul ca stat decât atunci când negocierile începute acum vor fi încununat de succes. Dar cum va putea fi evaluat acest succes? Este clar pentru fiecare: se va considera că negocierile au avut

succes când palestinienii și toată lumea arabă islamică va avea câștig de cauză. Conform Daniel 9.27 **aceasta va duce la încheierea unui tratat între Vatican și statul Israel**; prin urmare, se vor stabili relații diplomatice între cele două state. Cum acest legământ va fi încheiat pentru o perioadă de șapte ani, **el va fi încheiat la sfârșitul timpului de har și la începutul ultimei săptămâni de ani stabilite pentru Israel**; adică al ultimei săptămâni de ani din civilizația actuală. Dar acest legământ va fi rupt după trei ani și jumătate, adică după încheierea slujbei celor doi martori trimiși pentru poporul Israel. Proorocul Isaia a scris cu privire la aceasta: *“Drumurile sunt pustii; nimeni nu mai umblă pe drumuri. Asur a rupt legământul disprețuiește cetățile, nu se uită la nimeni.”* (Isa. 33.8). Înainte de acest pasaj, era vorba despre cei doi prooroci care se vor ruga pentru pace și vor fi numiți lei ai lui Dumnezeu. În acel timp se vor împlini toate aceste lucruri: *“Sion va fi mântuit prin judecată, și cei ce se vor întoarce la Dumnezeu în el, vor fi mântuiți prin dreptate.”* (Isa. 1.27).

Munca misionară

Prin harul lui Dumnezeu putem să vorbim despre un marș triumfal pentru Adevăr. După cum am mărturisit deseori, multe răstălmăciri își pierd farmecul și toate speculațiile sunt nimicite. Aleșii trăiesc întoarcerea deplină la Sfânta Scriptură, deplina reaşezare în toate lucrurile pe care le-a dăruit Dumnezeu bisericii primare. El rămâne credincios Cuvântului Său și făgăduințelor Sale pentru timpul sfârșitului exact așa cum a fost și în trecut. Întotdeauna două lucruri merg în paralel. **Unul este adevărata descoperire a Cuvântului și a voii lui Dumnezeu, în concordanță perfectă cu mărturia întregii Scripturi**, astfel încât planul de mântuire al lui Dumnezeu să se vadă foarte clar; celălalt lucru este reprezentat **de viziuni temporare**, care se bucură de o anumită reputație prin cunoștință și descoperire, și care țin oamenii departe de Lumină, astfel încât ei continuă să rămână în întuneric. Unii înaintează din cunoștință în cunoștință și din descoperire în descoperire, iar alții care nu au luat Cuvântul lui Dumnezeu ca unic absolut al lor, se poticnesc și merg din greșeală în greșeală. Cele mai mari greșeli îi pasc pe cei care n-au avut dragoste de Adevăr, adică pentru Cuvânt. Cel care, de exemplu, scoate citate din Cuvânt și care nu le aşează biblic, este într-o poziție complet greșită. În acest caz, nici o pretenție nu este valabilă, chiar dacă este o simplă teorie. Asta nu înseamnă că **Biserica-Mireasă nu va fi o Mireasă a Cuvântului născută din Duh așa cum Mirele este Mirele-Cuvânt**. Vremurile sunt cu adevărat mult prea serioase pentru ca noi să tratăm cu lejeritate aceste lucruri, veșnicia este prea lungă pentru ca noi să trăim într-o falsă siguranță. Trebuie să ne verificăm și să ne cercetăm, așa cum am spus și în cuvântul introductiv. Oricine se află într-o poziție corectă față de Dumnezeu și în ascultare de Cuvântul Său, se va ruga sincer: *“Cercetează-mă, o Dumnezeule și încearcă-mă!”*. Semnul caracteristic al celor care se găsesc într-o eroare spirituală constă în faptul că ei sunt atât de convingși de ceea ce cred și de ceea ce răspândesc, încât nici nu se gândesc să compare acele lucruri cu Sfânta Scriptură. **În orice caz, Domnul îi cere acum pe ai Săi din mâna tuturor păstorilor care lucrează pentru propriul câștig și se ocupă personal de turma Lui**. N-am putut publica multe broșuri anul acesta. A trebuit să tipărim multe predici pentru toate țările din Est unde poate fi propovăduit acum Cuvântul. Avem la dispoziție aproape toate predicile fratelui Branham din anii 63- 65 în limba germană. În schimb, în multe alte limbi, de-abia acum începe tipărirea broșurilor. Dacă toți citesc predicile deja publicate și cercetează Biblia, atunci nu vor fi probleme duhovnicești. În ceea ce privește călătoriile misionare, din nou am putut sluji multora și anul acesta, în special în țările din blocul de Est. Foamea spirituală și dorința de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu sunt foarte mari. Noi nu avem nici un merit că în țările africane sau asiatice, mari mulțimi vin să asculte Cuvântul. Tot meritul Îi revine lui Dumnezeu care cheamă și atrage la El oamenii. **Din adâncul inimii le mulțumesc tuturor celor care poartă lucrarea lui Dumnezeu în rugăciunile și cererile lor și care susțin această lucrare cu mijloacele de care dispun.**

Prin harul lui Dumnezeu, clădirile pentru noua tipografie din Krefeld și camerele de depozitare vor fi terminate la începutul anului 1992. În plus, noi credem că revenirea Domnului este aproape, dar, după cum spune Scriptura, noi trebuie să lucrăm câtă vreme este ziua, căci vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra. (Ioan 9.4). Tocmai pentru că timpul se apropie de sfârșit noi trebuie să răscumpărăm vremea și să facem tot posibilul pentru a răspândi Evanghelia veșnic-valabilă a lui Isus Hristos și să facem de cunoscut în întreaga lume întreg planul lui Dumnezeu. Pentru anul 1992 vă doresc tuturor binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu. Fie ca acest an să fie pentru fiecare dintre noi un an deosebit de binecuvântat, în special în ceea ce privește Împărăția lui Dumnezeu! Tuturor fraților lucrători din toate limbile și țările le doresc ajutorul deosebit al lui Dumnezeu și îndurările Lui divine!

Din însărcinarea lui Dumnezeu,

Fr. Frank